

Naloge	Pripravi	Predlagatelj	Mesec obravnave	Pristojnost
20. Družbena prehrana		OS ZSS	marec	ZZD, ZKS, DPZ
21. Poročilo o izvajanju varstva borcev NOV in vojaških invalidov v letu 1982 ter oblikovanje stališč in predlogov za leto 1983	komite za DD	komite za DD	marec	ZZD, ZKS
22. Poročilo o izvajanju ukrepov družbenega varstva v Domu starejših občanov M. Draksler-Marjane	komite za DD	komite za DD	marec	ZZD, ZKS
23. Poročilo o realizaciji proračuna občine Ljubljana-Siška za leto 1982	sekr. za finance in proračun	IS	marec	ZZD, ZKS
24. Osnutek in predlog odloka o potrditvi zaključnega računa proračuna občine Ljubljana-Siška za leto 1981	sekr. za finance in proračun	IS		ZZD, ZKS
25. Predlog odloka o sprejetju zazidalnega načrta za ŠP 3 Stegne	komite za urej. prostora	komite za urej. prostora	marec	ZZD, ZKS

Obrazložitev:

Ob pripravi programa smo analizirali delegatska vprašanja in pobude ter na osnovi teh in predlogov subjektov, ki sodelujejo pri pripravi programa, je pripravljen predlog programa dela skupščine za leto 1983.

Osrednja pozornost dela občinske skupščine bo v naslednjem letu nedvomno posvečena družbenoekonomskemu razvoju in družbenoekonomskim odnosom ter izvrševanju stabilizacijskih načrtov, kot materialnih osnov razvoja naše komune in širših družbenopolitičnih skupnosti.

Program vsebuje vrsto tem, ki so posvečene razreševanju aktualnih vprašanj na področju stanovanjskega in komunalnega gospodarstva ter nekaterih področjih družbenih dejavnosti.

Posebna pozornost bo posvečena tudi institutu samoupravnega sporazumevanja in družbenega dogovarjanja.

Program dela ni dokončen, saj ne vsebuje nalog, ki bodo izpostavljeni kot najaktualnejše pri uresničevanju planskih nalog, poleg tega pa ne vsebuje tudi zadev iz pristojnosti mesta, republike in federacije, ki jih bomo po pristojnosti in aktualnosti sproti, oziroma s periodičnimi programi vključevali v obravnavo naše delegatske skupščine.

O delovni zasnovi programa dela skupščine za leto 1983 je razpravljalo predsedstvo OK SZDL, ki je podal mnenja in nekatere dopolnilne predloge.

Predsednik in podpredsednik skupščine, predsedniki zborov in predsednik IS so na osnovi teh stališč in delovne zasnove oblikovali predlog programa dela skupščine občine Ljubljana-Siška za leto 1983 in periodičnega programa dela za I. tromesečje, ki ga posredujejo delegatom v razpravo in sprejem.

Dolomiti. Za širše območje severno od Save pa je bil sprejet Urbanistični načrt Tacen — Šmartno — Gameljne, ki poleg imenovanih naselij vključuje tudi celotno območje Šmarne gore (opredeljeno kot krajinski park) in Rašiški hrib.

Za urejanje v preostalem severnem območju občine, ki obsega predvsem ozemlje krajevnih skupnosti Vodice, Smlednik in Bukovica-Sinkov turn veljajo določila urbanističnega reda. Odlok o urbanističnem redu je bil sprejet v letu 1974, vendar je kasnejši razvoj izpostavil potrebo po višji stopnji koordiniranosti različnih dejavnosti v prostoru, česar pa zgolj z urbanističnim redom ni možno zagotoviti v zadovoljivi meri. Zato delovni osnutek Urbanističnega načrta Ljubljane »Ljubljana 2000« želi predvidevati, da bo v bodoče celotno območje občine Ljubljana-Siška urejeno na ravni urbanističnega načrta.

Navedeni dokumenti podrobneje določajo namembnosti posameznih ožjih območij bodisi kot zazidljive površine ali pa površine, zavarovane za posebne namene. Zazidljivi otoki, namenjeni gradnji, se urejajo bodisi z zazidalnimi načrti, v določenih primerih pa so možni tudi posamični neorganizirani gradbeni posegi samo na osnovi lokacijske dokumentacije. Zazidalni načrt je praviloma predpisan za še nepozidana območja, za območja, kjer je predvidena gradnja pomembnejših objektov in za vsa ostala območja, kjer je v interesu večje racionalnosti pri izrabi in nadaljnjem urejanju razpoložljivih površin potrebna višja stopnja načrtnosti in koordiniranosti posegov v prostor. Skladno s tem načelom se parcialni posegi na osnovi lokacijske dokumentacije praviloma dovoljeni le na tistih zemljiščih, kjer je z dokajšnjo mero zanesljivosti moč predvidevati, da to ne bo v škodo smotrnega urejanja širšega območja.

II. IZDELAVA IN SPREJEM URBANISTIČNE DOKUMENTACIJE

Zazidalni načrt je v preteklosti naročal bodisi občinski izvršni svet ali pa občinska komunalna skupnost. V primerih, ko je bilo območje, ki ga je urejal zazidalni načrt, namenjeno prostorskemu razvoju za znanega investitorja, je slednji v sklopu stroškov za pripravo zemljišča moral plačati tudi stroške izdelave zazidalnega načrta. V vseh ostalih primerih, zlasti pa za potrebe stanovanjske gradnje, je bila izdelava zazidalnih načrtov financirana iz proračunskih sredstev.

V minulem obdobju so bila v občini Ljubljana-Siška porabljena naslednja sredstva:

Leto	Proračunska sredstva občine
1977	4.286.005
1978	5.694.322
1979	5.800.000
1980	9.437.685
1981	12.000.000
1982	(12.000.000)

Nekateri urbanistični dokumenti so bili plačani s sredstvi znanih investitorjev na osnovi pogodb s samoupravno komunalno skupnostjo, vendar nam le-ta ni pravočasno posredovala ustreznih podatkov.

Cena posamičnega urbanističnega dokumenta je odvisna od obsega območja urejanja, značaja območja in dejavnosti v njem, ter problematike, ki jo je z dokumentom potrebno razrešiti. Sorazmerno visoki stroški izdelave so predvsem posledica dejstva, da v postopku izdelave sodeluje vrsta različnih strok, ki so v končnem dokumentu sintetizirane v enovito celoto. Vsaka od sodelujočih

Problematika urbanistične dokumentacije

I. UVOD

Skupščina občine Ljubljana-Siška je v svoj program uvrstila tudi razpravo o problematiki urbanistične dokumentacije. Tematski okvir, ki ga določa naslov, je tako vseobsegajoč, da je nemogoče v zgoščenih obliki celovito prikazati ves spekter problemov z naštetimi posebnostmi, ki pri tem nastopajo. Zato je komite za urejanje prostora pričujoče poročilo pripravil z zavestjo, da na eni strani lahko opozori samo na del problematike, ki nastopa v procesu izdelave in sprejemanja dokumentacije, na drugi pa osvetli le nekatere probleme, ki so povezani z njenim kasnejšim izvajanjem.

Vsebinsko urbanističnih dokumentov in postopek njihovega sprejemanja določa zakon o urbanističnem planiranju, ki je bil v svoji osnovni obliki sprejet v letu 1967. V skladu s tem zakonom je bil za območje vseh petih ljubljanskih občin kot osnovni dokument za urejanje prostora v letu 1972 sprejet Urbanistični program mesta Ljubljane. Za posamezna ožja območja, za katera je bila potrebna podrobnejša opredelitev meril za prostorsko urejanje, zlasti pa uskladitev večjega števila različnih interesov v prostoru, so bili izdelani urbanistični načrti. Trenutno so v naši občini štiri taka območja. Celotno mestno območje občine (na severu sega do Save) ureja Generalni plan urbanističnega razvoja mesta Ljubljane (GUP — sprejet v letu 1966, kasneje pa večkrat spremenjen in dopolnjen). Za širše območje Medvod in Pirič je bil sprejet Urbanistični načrt Medvod (doslej že nekajkrat noveliran). Za območje Polhograjskih Dolomitov je bil usklajeno z občinama Vič-Rudnik in Škofja Loka sprejet enoten Urbanistični načrt Krajinskega parka Polhograjski

specialnih disciplin monografsko obdeluje lastno strokovno področje, medtem ko urbanistična stroka nastopa predvsem kot njihov povezovalnik v enoten in smiselni koncept bodočega organiziranja dejavnosti v prostoru. Pocenitev urbanističnih dokumentov bi bila teoretično možna z omejevanjem števila disciplin, ki v njem nastopajo (kar pa bi se v primeru nekritičnega omejevanja kaj lahko neugodno poznalo na strokovni kvaliteti dokumenta), ali pa z višjo stopnjo usklajenosti v procesu izdelave. Izdelava urbanističnega dokumenta se namreč pogosto podaljša zaradi premalo opredeljenih izhodišč ob pričetku izdelave dokumenta, dodatnih ekspertiz, ki jih terjajo posamezni soglasodajalci, pogosto pa tudi zaradi dolgotrajnih razprav v postopkih same verifikacije, ko se neredko pripeti, da so končna stališča v javni razpravi v nasprotju z izhodišči. Da bi si kot naročniki urbanistične dokumentacije zagotovili večjo možnost izbire tako glede kvalitete kot tudi glede cene izdelave urbanističnih dokumentov, je bila v občini Ljubljana-Siška uveljavljena praksa pridobivanja sočasnih ponudb različnih strokovnih organizacij.

Dinamika naročanja zazidalnih načrtov je bila praviloma podrejena dinamiki načrtovanih posegov v prostoru, tako pri stanovanjski kot tudi ostali gradnji. Pri tem pa se je pogosto odlašalo z naročilom zazidalnega načrta vse dokler niso bili znani vsi ali pa vsaj večina bodočih investitorjev, in sicer v izogib kasnejšemu spreminjanju in prilagajanju že sprejetega urbanističnega dokumenta. Ta praksa je sicer imela svoje logične razloge, vendar tudi določene slabosti. Nema lokrat se je namreč izkazalo, da neki investitor razpolaga z vsemi natančnimi podatki šele tik pred pričetkom svoje nameravane gradbene aktivnosti. To je v praksi pomenilo, da bi čakanje na izdelavo zazidalnega načrta terjalo odlašanje uresničitve njegovih razvojnih načrtov, ki so v mnogih primerih imeli tudi širši družbeni interes. Pod pritiskom časovne stiske je bila marsikatera konkretna gradbena akcija obravnavana parcialno kot manjši odmik. Ta praksa je seveda postavila pod vprašanje smiselnost nadaljnje izdelave zazidalnega načrta, ki se je kasneje moral prilagajati že predhodno sprejetim parcialnim odločitvam. V vseh teh primerih ni bilo v zadostni meri upoštevano dejstvo, da osnovni namen urbanističnega dokumenta nikakor ni v tem, da mora biti na vsak način kroyon po meri konkretnega investitorja, ampak predvsem v tem, da služi kot samoupravno dogovorjena in strokovno preverjena osnova za odločanje o bodočih posegih v prostoru, torej tudi kot eno izmed izhodišč, ki vpliva na vsebino investicij.

Gledanje, ki v urbanističnem dokumentu vidi predvsem neke vrste dolgoročnega kolektivnega dogovora vseh zainteresiranih glede nadaljnjega urejanja skupnega prostora, je seveda v nasprotju s predstavo, po kateri je urbanistični dokument predvsem operativni izvedbeni akt. Tisti, ki so na dokument gledali v slednji funkciji, so se seveda jezili nad pogostim spreminjanjem že sprejetih načrtov. Če pa na urbanistično dokumentacijo gledamo v njeni širši (socializatorski) funkciji, se je treba sprijazniti s tem, da bodo spremembe in dopolnitve potrebne vsaj enako pogosto kot smo jih navajali pri spreminjanju zakonodaje na ostalih (precej manj fizično konkretnih) področjih družbenega življenja. To je razlog, zakaj zakon o urbanističnem planiranju tudi predvideva novelacijo dokumenta vsakih pet let. Okoliščine, v katerih je urbanistični dokument uresničevan, se namreč tako dinamično spreminjajo, sam proces uresničevanja pa traja toliko časa, da je praktično nemogoče vnaprej zanesljivo predvideti vse podrobnosti, ki bodo odločilno vplivale na realizacijo posamezne investicije in na etapnost realizacije celote. Mnogokrat so te spremembe sorazmerno majhne, vendar načelo samoupravnega odločanja terja, da tudi njih sprejmemo po postopku, ki je enak tistemu, s katerim je bil sprejet osnovni dokument.

Poleg strokovnih organizacij s svojimi zunanjimi sodelavci, ki oblikujejo osnovno vsebino urbanističnega dokumenta, sodelujejo v procesu njegove izdelave in sprejemanja še vrsta drugih udeležencev, in sicer po eni strani kot soglasovalci v postopku strokovne verifikacije, po drugi strani pa kot neposredni subjekti odločanja. Sem spadajo pristojne komunalne in ostale organizacije, ki vodijo skrbstvo nad določenimi dejavnostmi posebnega pomena, inšpekcijske službe (med katerimi je zlasti stroga sanitarna inšpekcija) in samoupravne skupnosti (med katerimi je v zadnjem času zlasti kmetijska zemljiška skupnost dobila svojemu družbenemu pomenu ustrežno vlogo). Proces demokratizacije pri odločanju o urejanju prostora je v obdobju zadnjega desetletja izpostavil dominantno pomembnost krajevne skupnosti. Pomembnost krajevne skupnosti se sprito omejenih materialnih možnosti, s katerimi je razpolagala, ni mogla manifestirati v tem, da bi krajevni dejavniki v odločilni meri po svojih lastnih kriterijih in neodvisno od širših družbenih okoliščin vplivali na vsebinske opredelitve urbanističnega dokumenta. Pač pa je bila krajevna skupnost praviloma izredno uspešna v preprečevanju zanj nesprijemljivih pobud. Visoka stopnja solidarnosti med delegati v zboru krajevnih skupnosti občinske skupščine (nemalokrat so se vse delegacije solidarizirale

s stališči prizadete KS) je krajevni skupnosti praktično dala moč veta na kakršenkoli urbanistični dokument, s katerim sama ni soglašala. To dejstvo vsekakor pomeni zagotovilo za varovanje lokalnih interesov, vendar obenem terja od krajevnih skupnosti, da se v še večji meri zave svoje odgovornosti, ki jo ima pred širšo skupnostjo. Razprava na lokalnem nivoju je bila praviloma obremenjena s trenutnimi krajevnimi problemi, pogosto pa tudi z lokalističnimi gledanji, ki so po eni strani poudarjala pristojnost krajevnih samouprav, obenem pa pozabljala na soodgovornost za skladen razvoj širšega območja. Pri tem ni bil v zadostni meri upoštevan dolgoročni namen urbanističnega dokumenta, ki naj uresniči dolgoročne cilje in sicer predvsem z vidika skladnega prostorskega razvoja širše skupnosti. Na žalost so bili v preteklosti tudi taki primeri, da so organi krajevnih skupnosti pri sprejemanju svojih stališč o nekem temeljnem urbanističnem dokumentu dajali prednost zasebnim interesom lastnikov zemljišč. Dogajalo se je, da je KS nasprotovala organizirani stanovanjski gradnji z zazidalnim načrtom in je raje podprla svojega krajana (lastnika zemljišča) v zahtevi, naj se za določeno območje ne predvidi organizirane gradnje, nakar so bila zemljišča v taistem območju razprodana. Kupci so nato na njih želeli graditi na osnovi posameznih lokacijskih dokumentacij, seveda neorganizirano in brez sočasne gradnje komunalnih naprav.

V pogojih velikega števila različnih interesov, ki nastopajo na določenem teritoriju in jih je potrebno uskladiti v procesu izdelave in sprejemanja urbanističnega dokumenta, je potrebna izrazito jasna koordinativna funkcija organa, ki je pred delegatsko skupščino zadolžen za pravočasen sprejem že usklajenega dokumenta. Temu je bilo (in je še vedno) posvečeno premalo pozornosti. Koordinativna vloga občinskih organov in služb se je nemalokrat reducirala na sorazmerno pasivno opazovanje dogovarjanja med investitorjem in strokovno organizacijo. V pogojih časovne stiske in v luči lastne soodgovornosti za uresničevanje nalog iz srednjeročnega plana so ti organi in službe v procesu usklajevanja interesov pogosto nastopali kot advokat investitorja oz. nekega drugega parcialnega interesa.

Ne glede na opisane okoliščine, ki so manjšale učinkovitost pri pridobivanju urbanistične dokumentacije, pa je obenem res, da temu dejstvu ni pripisovati izključne krivde za vse primere urbanistične neurejenosti posameznih območij, še manj pa za nastajanje nedovoljenih gradenj. Za učinkovito usmerjanje urbanizacije namreč še zdaleč ne zadošča le urbanistični dokument, ampak so za to potrebni številni spremljajoči ukrepi na področju zemljiške politike in komunalnega opremljanja. Edino ti ukrepi lahko zagotovijo skladnost dejanskega razvoja z načrtovanjem. Z gotovostjo lahko trdimo, da je v mnogih primerih glavni razlog nenačrtosti prav v nespoštovanju urbanističnih dokumentov, oziroma kot posledica odsotnosti ukrepov, ki bi urbanizacijo učinkovito usmerjali v načrtovane okvire. Eden pglavitnih razlogov nedovoljenih gradenj je bila nekontrolirana razprodaja nezazidljivih površin, tudi kvalitetnih kmetijskih zemljišč, na katerih so novi lastniki pričeli v nasprotju z veljavnimi urbanističnimi dokumenti uveljavljati svoj interes po gradnji. Povprečne ocene so kot glavnega krivca, ki preprečuje razrešitev njihovih problemov nemalokrat izpostavljale prav tiste ustanove in organe, katerih osnovna dolžnost je bila zagotavljati načrtnost in nadzorovati zakonitost na področju urejanja prostora.

III. IZVAJANJE URBANISTIČNE DOKUMENTACIJE

Konkretni posegi v prostoru se urejajo z lokacijskimi dovoljenji, ki jih izdaja občinski upravni organ (komite za urejanje prostora), manjši posegi v prostore pa samo s prigrisatvijo gradnje.

Izdaja lokacijskih dovoljenj temelji na Zakonu o urbanističnem planiranju (v primeru gradnje cest lahko tudi na Zakonu o cestah). Za izdajo lokacijskega dovoljenja mora investitor predložiti lokacijsko dokumentacijo, vključno z vsemi soglasji pristojnih služb, ter dokazilo, da je upravičen razpolagati z zemljiščem. Ko investitor predloži oba dokumenta upravnemu organu, je lokacijsko dovoljenje praviloma izdano v treh do štirih tednih. Pač pa precej več časa traja izdelava lokacijske dokumentacije. Lokacijsko dokumentacijo (v Ljubljani je za njeno izdelavo pooblaščen ZIL, TOZD Urbanizem — LUZ) namreč sestavlja sorazmerno veliko število soglasij pristojnih organizacij in služb, katerih vsaka mora preverjati okoliščine, ki vplivajo na strokovne pogoje, pod katerimi je možen gradbeni poseg. Na nekaterih dislociranih območjih je potrebno šele ob konkretnem primeru ugotavljati posebne okoliščine, ki tam obstajajo in ki so nemalokrat take, da so do določene gradbene pobude omejevalne, jo celo preprečujejo, oziroma terjajo pred izdajo soglasja še izpolnitev določenih pogojev. Malenkostno časovno skrajšanje izdelave lokacijske dokumentacije bi sicer lahko dosegli z nekoliko večjo stopnjo koordinacije med vsemi strokovnimi službami, ki sodelujejo v procesu izdelave lokacijske dokumentacije, vendar pa tudi tak ukrep ne bi bistveno pomagal v vseh tistih primerih, ko izdajo soglasja preprečujejo vsebinski

razlogi, bodisi ker investitor želi graditi izven zazidljivih površin, na površinah z drugačno namembnostjo, v območju, za katerega je predpisana predhodna izdelava zazidalnega načrta, ali pa ker zaradi sanitarnih razlogov ni možna gradnja pred izvedbo nekaterih osnovnih komunalnih naprav. Neredki so primeri, ko gradbeni interes graditelja neposredno ogroža interese obstoječih sosedov v neposredni okolici predlagane lokacije. V vseh takih primerih so vsebinski razlogi tisti, ki preprečujejo izdajo lokacijskega dovoljenja. Pri tem se nezadovoljstvo investitorja nemalokrat osredotoči na obtoževanje bodisi strokovnih organizacij ali pa upravnega organa, češ, da oni zavirajo gradnjo. V vseh teh primerih je pomen obeh pretrano poudarjen v primerjavi z njunimi dejanskimi pristojnostmi: pristojnost bodisi strokovne organizacije ali pa upravnega organa je zgolj v tem, da izvajata tiste naloge, za izvajanje katerih sta bila sploh osnovana. Strokovna organizacija izdeluje strokovno gradivo, ki je po svoji vsebini sorazmerno ozko določeno, po eni strani s smernicami vseh soglasodajalcev, po drugi pa s strokovnimi normami, ki so v nekaterih primerih tudi širše družbeno verificirane. Delo upravnega organa pa temelji na veljavnih predpisih, ki le v izjemno redkih primerih dopuščajo določena odstopanja. Bile so sicer pobude, naj se racionalizirajo tako postopki pri izdaji dovoljenj, kot tudi vsebinske zahteve, ki so predpisane graditelju. Vendar v tej smeri doslej še ni bilo pomembnejšega napredka. Razvoj je šel namreč ravno obratno: kadarkoli se je pojavila neka nova zahteva po upoštevanju dodatnega interesa, ji je bilo ustrezno s tem, da je bilo zavarovanje tega interesa formalizirano v obliki dodatnega soglasja. S precejšnjo mero zanesljivosti lahko trdimo, da si v pogojih velike razvejanosti družbenega življenja pomembnejših poenostavitve na področju predpisov dejansko ni moč obetati, kolikor obenem ne bi želeli ogroziti nekaterih osnovnih načel tako glede varovanja širšega družbenega interesa, kot tudi glede varovanja pravic občana. Izhod je potrebno iskati na osnovi spoznanja, da so opisane težave in nezadovoljstvo v pretežni meri posledica ubogega stanja komunalne opremljenosti na tistih zemljiščih, kjer je bil možen sorazmerno enostaven nakup zemljišča na »prostem trgu«.

Kot družba smo si zastavili določene norme glede urejanja prostora, obenem pa niso bili uresničeni predvsem materialni predpogoji, da bi z zemljiško politiko usmerjali novogradnje v tista območja, ki bi jih bili z razpočljivimi sredstvi morda zmožni učinkovito komunalno opremljati. V obilici nerešenih komunalnih problemov v že pozidanih območjih ni moč zagotoviti zadostnega števila komunalno opremljenih zemljišč za ceneno stanovanjsko gradnjo. Po drugi strani pa je tudi res, da je breme iniciative in financiranja za izboljšavo komunalnega standarda v obstoječem naselju (na robu katerega se običajno pojavljajo novogradnje) pogosto naloženo predvsem novograditeljem, ne pa tudi obstoječim prebivalcem. Zahteve, ki se jim mora podrežati novograditelj v takem okolju, so usmerjene v končno dosego nekega bodočega visoko-kvalitetnega stanja komunalne opremljenosti celotnega naselja, pri čemer pa breme izboljšav v nesorazmerni meri prizadene predvsem njega. V tem je svojevrsten paradoks: tisti, ki še nima ustreznega stanovanja in si mora predvsem razrešiti svoj stanovanjski problem, mora plačati pretežni delež za dosego kvalitete, ki je višja od tiste, v kateri živijo ljudje z že rešenim stanovanjskim problemom.

Lahko bi seveda našli tudi vrsto drugih neprijetnih situacij, v katerih se znajde občan, ko se mora v interesu dolgoročno planiranega cilja celotne skupnosti odpovedati razreševanju marsikaterega svojega trenutnega (včasih tudi precej pomembnega) problema. V vseh teh primerih večjo učinkovitost, racionalnost pa tudi pravičnost ne bi smeli iskati v kršenju dogovorjenih norm, ampak predvsem v višji stopnji koordinacije med vsemi dejavniki, ki nastopajo v procesu urbanizacije: od zemljiške politike, komunalnega opremljanja, do financiranja izgradnje. Teoretično je jasno, da je pri tem osnovna koordinativna vloga dodeljena družbenemu planu, obenem pa iz tekoče prakse poznamo vse težavnosti njegovega uresničevanja. Medtem, ko postopek sprejemanja družbenega plana zagotavlja visoko stopnjo demokratičnosti, pa glede njegovega kasnejšega izvajanja ni v ustrežni meri zagotovljena enaka mera doslednosti vseh pri uresničevanju sprejetih obveznosti. Prav tako so pogoji, v katerih se plan uresničuje, tako dinamični, da je možno vnaprej zanesljivo napovedati, da se bo v procesu izvajanja plana spremenila cela vrsta temeljnih izhodišč, ki pogojujejo njegovo realnost. Zunanji pogoji izvajanja družbenega plana še zdaleč niso v celoti pod nadzorom tistih, ki so plan sprejeli in so za njegovo uresničitev odgovorni. Nedorečenost ali pa nedoslednost na marsikaterem drugem področju družbenega življenja se manifestira v materialni (fizični) obliki kot problem urejanja prostora, pa naj ga jemljemo z njegove gospodarske, socialne ali pa kulturno-estetske plati.

**Komite
za urejanje prostora**

SKUPŠČINA OBČINE
LJUBLJANA-SIŠKA
Izvršni svet

Organiziranost in delovanje občinskih upravnih organov in strokovnih služb

1. UVOD

Pobuda za obravnavo organiziranosti in delovanja upravnih organov občine Ljubljana-Siška je nastala ob razpravah o delovanju delegatskega sistema v preteklem mandatnem obdobju in o številnih pritožbah delovnih ljudi in občanov pa tudi družbenopravnih oseb nad delom tega ali onega upravnega organa, posameznega delavca pa tudi izvršnega sveta. Preobsežna, težko razumljiva in nepravočasno posredovana gradiva za razprave v delegacijah ne pripomorejo k učinkovitejši uveljavitvi delegatskega sistema. Prepočasno reševanje vlog ter neustrezen odnos delavcev upravnih organov do delovnih ljudi in občanov povzroča nezadovoljstvo ter zmanjšuje zaupanje v njihovo učinkovitost, pravičnost in zakonitost dela. Vse več je pripomb na račun birokratskega obnašanja itd. In končno v zadnjem obdobju smo pričeli s široko akcijo za zmanjševanje družbene režije, ki ima svoj odraz tudi na državni upravi.

S tem prispevkom poskušamo odgovoriti na zastavljena vprašanja, pritrditi ali zavreči upravičenost kritik, predvsem pa podati objektivno sliko o organiziranosti in delovanju upravnih organov. Osnovni namen le-tega je, da se skozi kritičen preizkus stanja dogovorimo o tistih nalogah in ukrepih, ki bodo tako v organizacijskem, še bolj pa v funkcionalnem smislu pripomogli k učinkovitejšemu delovanju vseh upravnih organov.

2. ORGANIZIRANOST UPRAVNIH ORGANOV IN SKUPNE STROKOVNE SLUŽBE

Sedanja organiziranost upravnih organov in skupne strokovne službe temelji na zakonu o sistemu državne uprave in o izvršnem svetu skupščine SR Slovenije ter o republiških upravnih organih, statutu občine in odloku o ustanovitvi, organizaciji in delovnem področju upravnih organov in skupne strokovne službe.

Po tem odloku so v občini organizirani naslednji upravni organi:

- a) kolegijski upravni organi:
 - komite za družbeno planiranje in gospodarstvo,
 - komite za družbene dejavnosti,
 - komite za urejanje prostora;
- b) individualni upravni organi:
 - sekretariat za občo upravo
 - sekretariat za ljudsko obrambo,
 - sekretariat za finance in proračun,
 - uprava za družbene prihodke in
- c) skupna strokovna služba (organizirana pa je tudi za delegatsko skupščino in izvršni svet).

Splošna ugotovitev za večino teh organov je ta, da se po slabem letu veljavnosti citiranega odloka še vedno niso organizacijsko povsem konsolidirali. Razlogi za to so objektivne, delno pa tudi subjektivne narave, ki jih skušamo postopoma odpraviti.

Do konca letošnjega leta bomo zaključili razprave o organizaciji, še zlasti pa o razvidu del in nalog v vseh upravnih organih in skupni strokovni službi tako, da bi z novim letom stopili v veljavo vsi ustrežni pravilniki, ki jih po predhodnem mnenju delovne skupnosti oziroma izvršnega sveta predpisujejo predstojniki sami.

a) Kolegijski upravni organi

Komiteji so v občinah nova organizacijska oblika in so bili oblikovani šele v preteklih dveh letih. Kljub postopnemu uveljavljanju, se v njihovem delu kažejo še vedno enaki problemi, ki so kot v začetnem obdobju njihovega delovanja.

Komite za družbeno planiranje in gospodarstvo

Ta organ šteje skupno s predsednikom 13 članov, od teh je 11 zunanjih, dva pa sta delavca komiteja.

V komiteju sta ustanovljeni dve organizacijski enoti: služba za plan, analize in statistiko in služba za gospodarske procese, upravne in splošne zadeve.

Komite deluje tudi preko dveh komisij: za turizem, preskrbo in gostinstvo ter za malo gospodarstvo. Potrebe narekujejo tudi ustanovitve komisije za kmetijstvo.

Njegova bistvena naloga je usklajevanje interesov in možnosti pri pripravi in sprejemanju družbenih planskih dokumentov ter smernic na nivoju občine. Strokovne operative naloge posegajo v področje